

Arrest

nr. 56 840 van 25 februari 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Iraanse nationaliteit te zijn, op 11 februari 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 25 januari 2011.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 23 februari 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 25 februari 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat M. KALIN loco advocaat W. BUSSCHAERT en van attaché R. LARNO, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde een Iraans staatsburger te zijn, afkomstig uit Teheran. In de winter van 1388 (2009) leerde u op uw werkplaats A. M. (...) kennen. A. (...) deed u een aanzoek en u aanvaardde. Ook aan uw moeder vroeg hij uw hand. Uw moeder stemde toe en jullie huwden. Na jullie huwelijk begon uw echtgenoot u te mishandelen. Hij sloeg u en viel u aan met een mes of met een schaar. Op een dag, in het begin van jullie huwelijk ging u een eerste keer praten met een bemiddelaar werkzaam bij de familierechtbank maar hij raadde u aan bij uw echtgenoot te blijven. In de 6de maand van 1389 (augustus-september 2010) huurde uw moeder een appartement voor u en u ging alleen wonen. U ging nogmaals bij een bemiddelaar, maar deze zei u opnieuw dat u met uw echtgenoot diende samen te leven. In de zevende maand van 1389 (september-oktober 2010) leerde u M. (...) kennen. U

vertelde hem uw problemen en jullie spraken regelmatig af. U had enkel een vriendschappelijke relatie met M. (...). Eind zevende, begin achtste maand van 1389 (oktober 2010) waren u en M. (...) in uw appartement aan het praten toen er aan de deur gebeld werd. U opende de deur en daar stond uw echtgenoot, vergezeld van drie personen waarvan één persoon in burger en twee in uniform. U en M. (...) werden gearresteerd. Jullie werden naar Kalantari 135 gebracht en daarna werd u overgebracht naar Mafased. De volgende dag, een vrijdag, werd u naar de Revolutionaire Rechtbank gebracht, waar een rechter van wacht uw zaak zou behandelen. In de rechtbank zaten twee van uw burens en de bewaker van het appartementsgebouw die verklaarden dat zij M. (...) regelmatig bij u aan de deur zagen. Ook uw echtgenoot en M. (...) waren in de rechtszaal aanwezig. Uw echtgenoot bedreigde u en zei dat hij u door de overheid zou laten vermoorden. Nadat de rechter uw dossier had gelezen beschuldigde hij u van het hebben van contacten tijdens het huwelijk. Hij zei dat u naar Evin gebracht moest worden om daarna gestenigd te worden. Daarna werd u terug naar uw cel gebracht. De volgende dag werd u door twee agentes afgegeven aan drie bassidji. U werd ergens naar beneden gebracht alwaar u geblinddoekt en verkracht werd. Daarna werd u terug naar uw cel gebracht. Er zaten nog drie andere mensen in dezelfde cel. U durfde hen niet te vertellen wat er gebeurd was. De volgende dag werd u, samen met uw celgenote in een cel in een politiewagen gestopt. Uw hand werd geboeid aan de hand van uw celgenote. Toen jullie aankwamen aan de revolutionaire rechtbank gingen de chauffeur en één agent naar buiten aangezien er veel tumult was aan de rechtbank. Eén agente ging met haar rug naar jullie toe voor de auto staan. Uw celgenote, die gevangen zat aangezien zij een persoon had neergestoken, maande u aan samen met haar te vluchten. Zij deed het schuifslot van de cel open, duwde de vrouw opzij en aan elkaar geboeid vluchtten jullie weg. Na een heel eind lopen hing u uw chador boven jullie handboeien en lieten een auto stoppen. Samen gingen jullie naar een vriend van uw celgenote. Toen die jullie zag belde hij iemand op en na een uur kwam een persoon die jullie handboeien opende met een slot. U vertrok onmiddellijk naar een vriendin van u, M. (...). Daar aangekomen belde u uw broer en vertelde hem wat er gebeurd was. Na een week kwam hij u, samen met uw oom, bezoeken. Uw broer zei dat u niet ongerust hoeft te zijn, dat hij u wel zou helpen om het land te verlaten. Na twee maanden vond hij een smokkelaar. Aangezien u een verbod was opgelegd om het land te verlaten regelde de smokkelaar dat u voor enkele uren van de zwarte lijst op de luchthaven werd geschrapt. Met uw eigen paspoort verliet u Iran, richting Turkije. Met een vals paspoort vloog u van Turkije via Kenia naar België. Na uw aankomst in België vernam u dat uw echtgenoot, vergezeld van een aantal politiemensen, nog regelmatig langskomt bij uw familie, op zoek naar u. Ook bedreigt hij uw moeder en uw broers. Het appartement dat uw moeder voor u huurde heeft hij overhoop gehaald en vele zaken kapotgeslagen. Al uw documenten heeft hij meegenomen. Tevens diende hij klacht in enerzijds tegen uw moeder aangezien zij een appartement had gehuurd voor een gehuwde vrouw en anderzijds tegen de eigenaar van het immobiliënkantoor wegens de verhuur van een appartement aan een gehuwde vrouw. Ter staving van uw asielrelaas en/of identiteit legde u volgende documenten neer: uw nationale kaart, uw rijbewijs, uw vals paspoort, uw vliegticket van Kenia naar België en een medisch attest uit België waarin een arts uw verwondingen vaststelt.

B. Motivering

Vooreerst dient opgemerkt te worden dat u tijdens uw gehoor voor het Commissariaat-generaal op 14/01/2010 gevraagd werd op zijn minst een fax van een aantal documenten neer te leggen die uw huwelijk met A. M. (...) en bijgevolg uw burgerlijke staat kunnen aantonen. U verklaarde geen enkel bewijs te hebben van het feit dat u gehuwd bent (CGVS p. 8). U verklaarde dat uw geboorteboekje (shenasnameh), uw huwelijksboekje en uw huwelijksring werden afgenomen door uw echtgenoot (CGVS p. 8-14). Foto's van uw huwelijk heeft u niet (CGVS p. 8). U zou weliswaar, zoals gebruikelijk in Iran, samen met uw echtgenoot, net voor jullie huwelijk een medisch onderzoek hebben ondergaan, maar u zou geen enkel bewijs daarvan kunnen bekomen aangezien u niet meer weet waar precies u dat onderzoek heeft gedaan (CGVS p. 13-14). Een duplicaat van het huwelijkscertificaat zou u dan weer niet kunnen krijgen aangezien de notaris bij u thuis is gekomen en u hem niet meer kan vinden (CGVS p. 8). Een uittreksel van gezinssamenstelling kan u niet bekomen aangezien u het registratienummer van uw huwelijk niet kent (CGVS p. 8). Deze verklaringen houden geen steek. Vooreerst is het erg merkwaardig dat uw echtgenoot in het bezit is van uw geboorteboekje, uw huwelijksboekje en uw huwelijksring maar dat uzelf wel in het bezit bent van uw nationale kaart, uw rijbewijs en uw internationaal paspoort. U verklaarde dat u deze documenten na één week huwelijk, toen u de ware aard van uw echtgenoot ontdekte, veilig bij uw moeder had weggelegd. Op de vraag waarom uw huwelijksboekje – zoals gebruikelijk in Iran – dan niet bij uw moeder lag, verklaarde u dat uw echtgenoot uw huwelijksboekje en uw geboorteboekje had afgenomen (CGVS p. 7-8). Het is op z'n minst merkwaardig te noemen dat uw echtgenoot uw geboorteboekje en uw huwelijksboekje gaat afnemen terwijl hij u wel vrijelijk over uw nationale kaart, internationaal paspoort en rijbewijs – de documenten die u nodig heeft om te reizen – zal laten beschikken. Voorts blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat een duplicaat van het huwelijkscertificaat, uitgereikt door het

notariaat bij het afsluiten van een geldig permanent huwelijk, steeds en ook door derden kan worden verkregen. Uw verklaring dat u niet weet waar de notaris is, kan niet als afdoende uitleg worden beschouwd. Immers, de notaris geeft alle gegevens, die hij ook in het geboorteboekje noteert, vervolgens ook nog door aan het nationale Civiele Registratie Kantoor (burgerlijke stand). Daarenboven blijkt uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie dat het eveneens perfect mogelijk is om een duplicaat van een geboorteboekje (shenasnameh) te verkrijgen bij verlies van de oorspronkelijke shenasnameh. Bovenstaande informatie toont duidelijk aan dat, indien u daadwerkelijk gehuwd zou zijn, u dit zonder meer zou kunnen aantonen.

Na uw gehoor voor het Commissariaat-generaal liet u via uw raadvrouw en via de terugkeerfunctionaris van het transitcentrum 127 weten dat u al het mogelijke doet om uw huwelijk te staven maar dat uw broer A. (...) plots uw telefonische oproepen niet meer beantwoordt en dat u het ergste vreest. U zou hem ook een e-mail hebben gestuurd maar u weet niet of u wel het goede e-mailadres in handen heeft. U zou hem gevraagd hebben foto's van uw huwelijk door te sturen, wat op z'n minst merkwaardig is aangezien u tijdens uw gehoor voor het Commissariaat-generaal expliciet verklaarde dat jullie geen foto's hebben van het huwelijk (gehoor CGVS p. 8). Hoe dan ook, het feit dat u uw broer plotseling niet meer kunt bereiken is evenmin een aanvaardbare uitleg voor het niet neerleggen van bewijsdocumenten betreffende uw burgerlijke stand. Gezien het voorhanden zijn van allerlei individuele en anonieme communicatiemiddelen (GSM, internet, fax...), had u de mogelijkheid om andere familieleden, kennissen en/of vrienden, die volledig los staan van de door u aangehaalde problematiek, te contacteren met het verzoek uw familie te benaderen en/of om de stand van zaken voor u na te gaan. U deed dit echter niet, hetgeen verder afbreuk doet aan de ernst van de door u ingeroepen moeilijkheden en vrees. Dat u geen enkel objectief begin van bewijs van uw huidige burgerlijke staat aanbrengt ondermijnt bijgevolg op fundamentele wijze uw algemene geloofwaardigheid. Wegens het gebrek aan enig objectief bewijs van uw burgerlijke staat is het onmogelijk om een duidelijk zicht te krijgen op uw werkelijke situatie en achtergrond.

Gelet op wat voorafgaat komt ook de geloofwaardigheid van uw bewering dat u tot een viertal maanden voor uw vertrek naar België door uw echtgenoot zou zijn mishandeld, ernstig op de helling te staan. In dit verband legde u bovendien onduidelijke verklaringen af omtrent de stappen die u zou hebben ondernomen om de echtscheiding van uw echtgenoot te bekomen. Zo antwoordde u op de vraag of u ooit de echtscheiding had aangevraagd dat uw echtgenoot had gezegd dat hij van u niet zou scheiden. Toen u de vraag opnieuw werd gesteld antwoordde u dat u wettelijk de echtscheiding niet had aangevraagd aangezien niemand antwoord zou geven. Daarna verklaarde u dat u de echtscheiding niet had aangevraagd omdat uw echtgenoot u lastig viel en u overal volgde om onmiddellijk daarna te verklaren dat u tweemaal – één keer in het begin van uw huwelijk en één keer nadat u alleen was gaan wonen - bij een bemiddelaar in de rechtbank bent geweest om uw probleem aan te kaarten. De bemiddelaar zou echter gezegd hebben dat u bij uw echtgenoot moest leven. Vervolgens zou u geen advocaat hebben geraadpleegd omdat uw echtgenoot de advocaat zou bedreigen maar ook omdat uw echtgenoot u overal achtervolgde. Deze verklaring valt echter niet te rijmen met het feit dat u anderhalve maand alleen hebt gewoond en u in deze periode wel een andere man frequenteerde (CGVS p. 11-12).

Voorts kunnen ook uw verklaringen als zou u door de rechter van de revolutionaire rechtbank mondeling veroordeeld zijn tot steniging op beschuldiging van "het hebben van contacten met een man tijdens uw huwelijk" (CGVS p. 17-19) niet in overeenstemming gebracht worden met de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt.

Vooreerst blijkt uit deze informatie dat de Revolutionaire Rechtbank louter is bevoegd voor delicten zoals belediging van de geestelijke Leider, moharebeh (strijd tegen God) of mofzed fi'l arz (verderf zaaïen op aarde) – een algemene omschrijving die voor veel politieke delicten (inclusief geweldloze) wordt gebruikt – en drugsdelicten. Handelingen als overspel vallen onder de bevoegdheid van de openbare rechtbanken. Bovendien blijkt eveneens uit deze informatie dat steniging de straf is die wordt uitgesproken voor illegale seksuele gemeenschap door een gehuwde man of vrouw, zena of overspel genaamd. Uzelf beweerde dat uw echtgenoot u gemakkelijk kon laten veroordelen tot steniging enkel en alleen maar op basis de getuigenissen van twee burens en een bewaker die in de rechtbank verklaard zouden hebben dat M. (...) af en toe in uw appartement kwam. Uit de door ons beschikbare informatie blijkt echter dat de bewijslast inzake overspel bijzonder zwaar is. Deze bewijslast stelt dat de betrokken persoon in kwestie zelf viermaal dient te bekennen voor een rechter, of dat er ofwel vier mannelijke rechtschappen getuigen ofwel drie mannelijke en twee vrouwelijke rechtschappen getuigen moeten zijn die de feiten met hun eigen ogen hebben waargenomen. In geval van het laatste dienen de getuigenissen daarenboven gelijklopend te zijn en moeten ze op hetzelfde ogenblik worden afgenomen. Deze bewijslast wordt in de praktijk rigoureus toegepast en iemand die valse verklaringen aflegt in verband met overspel riskeert zelf zware vervolging. Daarnaast bepaalt de Iraanse wetgeving dat de religieuze rechter op basis van zijn eigen kennis en inzicht eveneens een uitspraak kan doen. In de

praktijk blijkt echter dat veroordelingen op basis van dit artikel in het algemeen zeer zelden voorkomen en dat de rechter zijn oordeel op voldoende bewijs moet baseren en hij de bron van zijn kennis zeer nadrukkelijk naderbij moet specificeren. Bovendien zal in zaken waarin de doodstraf uitgesproken wordt steeds het Iraanse Hooggerechtshof gehoord worden, onafgezien of er beroep werd aangetekend of niet. Dit Hooggerechtshof legt de lat zeer hoog voor wat betreft de wijsheid van de rechter. De meeste uitspraken tot de doodstraf overleven dan ook niet in cassatie. Uit niets in uw dossier blijkt dat in uw geval aan voornoemde voorwaarden inzake de voor overspel vereiste bewijslast zou zijn voldaan. U stelde immers dat er nooit sprake zou zijn geweest van enig seksueel contact tussen u en M. (...) en dat er dan bijgevolg ook geen bewijzen waren voor overspel (CGVS p.17).

De geloofwaardigheid van uw bewering in Iran door de autoriteiten veroordeeld te zijn tot stening wordt nog verder ondermijnd doordat u geen enkel (begin van) bewijs van de door u ingeroepen feiten hebt aangebracht. Zo beschikt u over geen enkel document (convocatie, gerechtelijk stuk, informatie van de rechtbank) dat de door u aangehaalde problemen enigszins kan staven. U verklaarde dat uw familie nog geen vonnis had ontvangen maar dat de autoriteiten wel op zoek zijn naar u (gehoor CGVS p. 23). U kon echter niet zeggen wanneer de autoriteiten, na uw vlucht uit een politiewagen, een eerste keer aan de deur zijn gekomen op zoek naar u (CGVS p. 6-25). U verklaarde direct na uw vlucht naar uw vriendin M. (...) te zijn gegaan, alwaar uw oom en uw broer u na een week zijn komen opzoeken. Toen u gevraagd werd of u zich geïnformeerd had bij uw broer en/of oom of de autoriteiten al langs waren gekomen op zoek naar u antwoordde u dat u nog maar net gevlucht was. U verklaarde dat de autoriteiten het huis van uw moeder, in de week dat u gevlucht was, nog niet hadden gevonden. Toen u erop gewezen werd dat u eerder had verklaard dat de autoriteiten steeds vergezeld waren van uw echtgenoot verklaarde u plots dat uw echtgenoot het adres van uw moeder niet kende. Hij zou alleen het adres kennen van het appartement waar u zonder zijn medeweten was ingetrokken (CGVS p. 23-24). Het is compleet onaannemelijk dat uw echtgenoot waar u een jaar mee gehuwd was en die u, volgens uw verklaringen, overal volgde het adres van uw moeder niet zou kennen. Voorts kon u ook niet zeggen hoeveel keer uw echtgenoot, vergezeld van de politie is langsgesproken noch wanneer hij de laatste keer was langsgesproken (CGVS p. 6). U kon ook niet zeggen of de autoriteiten bij andere personen zijn langs geweest op zoek naar u. Op de vraag of uw familie al een advocaat had geraadpleegd om meer te weten over de stand van zaken repliceerde u dat zij zich dat niet meer hoeven aan te trekken aangezien u toch in het buitenland bent (CGVS p. 25). Niet alleen over uw eigen situatie, ook over het lot van M. (...) tast u volledig in het duister. Gevraagd of u reeds een poging heeft gedaan om nieuws in te winnen over M. (...) verklaarde u dat u dit nog niet gedaan heeft, uit schrik (CGVS p. 25). Dat u voorgaande zaken niet heeft proberen te achterhalen, hoewel het hier elementen betreft die deel uitmaken van de kern van uw vrees voor vervolging door de Iraanse autoriteiten, is een houding die geenszins in overeenstemming is met of getuigt van een gegronde vrees voor vervolging voorzien in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming. Overigens kan van een kandidaat-vluchteling redelijkerwijze verwacht worden dat hij/zij zich spontaan en zo gedetailleerd mogelijk informeert over de elementen die verband houden met de kern van zijn/haar vluchtrelaas. Uw houding en gebrek aan interesse staan geheel haaks op een vrees voor vervolging vanwege de autoriteiten van uw land van herkomst.

Tot slot kan de manier waarop u beweert uit de politiewagen te zijn ontsnapt totaal niet overtuigen. Zo is het erg ongeloofwaardig als zou u opgesloten zijn in een cel in een politiewagen die zonder meer van binnenin de cel opengemaakt kan worden met een schuifslotje. Ook het feit dat u en uw celgenote – waarvan u bovendien de naam niet weet – aan elkaar geboeid waren maar jullie er toch in slaagden aan jullie bewakers te ontsnappen en een vriend van uw celgenote er bovendien binnen het uur in slaagde om een passende sleutel voor de handboeien te bekomen (CGVS p. 21-22) is allerminst aannemelijk.

Bovenstaande vaststellingen nopen er toe te besluiten dat niet het minste geloof kan worden gehecht aan uw asielmotieven.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet in een ander daglicht plaatsen. De kopie van uw nationale kaart en de kopie van uw rijbewijs tonen uw identiteit en afkomst aan waar hier niet aan wordt getwijfeld. Uw vals internationaal paspoort en uw vliegticket tonen aan dat u onder een valse naam van Kenia naar Brussel bent gevlogen maar vertellen niets over de omstandigheden waarin u Iran heeft verlaten. Het medische attest omschrijft weliswaar de omstandigheden waarin u gewond geraakt zou zijn, maar dit is echter een weergave van uw verklaringen aan de dokter. Het behoort niet tot de bevoegdheid van de arts om de waarachtigheid ervan na te gaan en dus kan er ook geen bewijswaarde aan gehecht worden. Het door uw raadvrouw neergelegde rapport van Amnesty International bevat ten slotte algemene informatie over Iran, maar zeggen niets over uw individuele situatie en/of uw persoonlijk risico op vervolging of ernstige schade.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoekster beroept zich in een eerste middel op de schending van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) en van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen

2.1.2.1. Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 62 van de vreemdelingenwet en 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit de bewoordingen van het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing volledig kent. Zij maakt verder niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door haar bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij duidelijk de feiten vermeldt waarop verzoekster haar asielaanvraag baseert en de toepasselijke artikels van de vreemdelingenwet en uitvoerig motiveert waarom aan dit asielrelaas geen geloof kan worden gehecht, wat verhindert haar de status van vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. De Raad stelt vast dat verzoekster in wezen de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153).

2.1.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.1.2.3. Betreffende verzoeksters bewering dat verwerende partij concrete en persoonlijke elementen waaruit blijkt dat zij daadwerkelijk in haar land van herkomst persoonlijk wordt gevisieerd niet heeft vermeld in de bestreden beslissing stelt de Raad evenwel vast dat verzoekster op generlei wijze aanduidt welke concrete elementen door verwerende partij niet in overweging werden genomen.

2.1.2.4. Waar verzoekster stelt dat de loutere stijlformule zoals geformuleerd door verwerende partij “*U maakt een gegronde vrees of een reëel risico op het lijden van schade niet aannemelijk*” hoegenaamd niet volstaat, wijst de Raad erop, zoals reeds gesteld onder punt 2.1.2.1., dat uit de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing blijkt dat verwerende partij duidelijk de feiten vermeldt waarop verzoekster haar asielaanvraag baseert en de toepasselijke artikels van de vreemdelingenwet en uitvoerig motiveert waarom aan dit asielrelaas geen geloof kan worden gehecht wat verhindert haar de status van

vluchteling of de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Verwerende partij beperkt zich niet tot voormelde stijf formule teneinde in hoofde van verzoekster de beide statussen af te wijzen, doch geeft een uitgebreide motivering waarom aan haar asielrelaas geen geloof kan worden gehecht. Bovendien wordt deze motivering door verzoekster ongemoeid gelaten en derhalve als onbetwist en vaststaand beschouwd.

2.1.2.5. Betreffende het niet beschikken over administratieve documenten betoogt verzoekster wat volgt: *“Enkel idioten gaan met gevaar voor eigen leven, voor zij vluchten terug naar huis om alle ‘administratieve documenten’ op te halen nodig voor de asielaanvraag.”*

De Raad stelt vast dat nergens uit de bestreden beslissing blijkt dat een dergelijke houding nodig is teneinde documenten aan te brengen, doch merkt verwerende partij wel op dat gezien het voorhanden zijn van allerlei individuele en anonieme communicatiemiddelen (GSM, internet, fax....), verzoekster de mogelijkheid had om andere familieleden, kennissen en/of vrienden, die volledig los staan van de door haar aangehaalde problematiek, te contacteren met het verzoek haar familie te benaderen en/of om de stand van zaken voor haar na te gaan. Verzoekster ontkent deze mogelijkheden niet in haar verzoekschrift waardoor zij derhalve ook vanuit België via diverse communicatiemiddelen de nodige informatie en documenten had kunnen bekomen.

2.1.2.6. Het ongeloofwaardig bevinden van verzoeksters huwelijkse staat, van het bewijs van overspel, van het bevoegd zijn van de revolutionaire rechtbank, van het niet kennen van het adres van haar moeder door haar echtgenoot en van de wijze van ontsnapping – vaststellingen die door verzoekster ongemoeid worden gelaten en derhalve als onbetwist en vaststaand worden beschouwd – verhindert terecht verzoekster de status van vluchteling met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet toe te kennen.

2.1.2.7. Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. Verzoekster beroept zich in een tweede middel op de schending van de artikelen 2 en 3 EVRM.

2.2.2.1. Wat de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 EVRM betreft, benadrukt de Raad dat deze inhoudelijk overeenstemmen met artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekster een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan verzoeksters asielrelaas, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekster dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekster een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekster toont evenwel niet aan dat er heden in Iran een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekster kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.2.2. Het tweede middel is ongegrond.

2.3. De Raad oordeelt dat verzoekster geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven, die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekster noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftwintig februari tweeduizend en elf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT